

LLEU AVANTATGE PER ALS PARTIDARIS DE NO PACTAR
AMB IZQUIERDA UNIDA

UPV: tot en l'aire

Forces equilibrades, decantades cap a la posició antipacte, s'han consolidat després de l'elecció dels delegats que aniran a la Conferència Extraordinària d'UPV, on es debatrà, més que una tàctica, dos models polítics distints.

M. Llopis

Després de les reunions dels distints col·lectius arreu del país, els resultats no han aportat al debat nacionalista grans sorpreses. Els dos corrents —partidaris d'acudir a les eleccions autonòmiques amb Izquierda Unida, a través d'un pacte que cal perfilar encara, i partidaris d'una via nacional pròpia, que excloua pactes amb qualsevol força estatal— han trobat un suport bastant igualat a les seues argumentacions.

D'una banda, els partidaris del pacte —segons sembla— comptaran en la Conferència amb una representació probable d'un centenar —108 si fa no fa— de delegats. De l'altra, la tendència oposada al si de la UPV assegura haver obtingut una trentena més de representants, és a dir, més de cent trenta. A última hora, a més, caldrà comptar amb els delegats que hi acudirán procedents de distints col·lectius que encara no han perfilat posicions finals. Dissabte vinent, l'interrogant quedarà saldat. Les incògnites, però, són encara de primer ordre, perquè un empat o una victòria mínima dificultaran dur a terme qualsevol

de les dues opcions amb el suport global que una tal decisió exigeix.

Després d'alguns dies de discussió, els resultats que han aconseguit les dues tendències quasi han confirmat les previsions inicials; els vots pro-pacte han arribat, en una gran majoria, de la ciutat de València, on el volum de delegats ha estat clau; Gandia i, la sorpresa, Castelló de la Plana —on la diferència ha estat de deu a set—. Prop de la meitat dels representants que duren els pactistes a la Conferència es desplaçaran des de la mateixa capital, doncs. A l'altra punta, comarques com ara l'Alcoià, la Marina Baixa, la Marina Alta —tret de Dénia— o l'Horta Nord. I ciutats com ara Elx, Alacant, Xàtiva o Borriana. Arrere queden, doncs, falsos triomfalismes i afirmacions periodístiques tan atrevides com la que un diari d'àmbit estatal i pàgines autòctones remarcava, tot alegrement, el dia 9 de juliol: «La majoria d'UPV és favorable al pacte electoral amb Izquierda Unida».

Dos documents

Amb els resultats de les anteriors eleccions al Parlament i al Senat

espanyols, la premsa de la ciutat de València començà a insistir en la possibilitat d'arribar a un pacte per a les autonòmiques entre Izquierda Unida i Unitat del Poble Valencià. En aquells moments, informativament, es considerava quasi segura la negociació, i començaven les relacions informals entre alguns destacats líders del partit nacionalista i dirigents del PCE-PCPV, sobretot. La resposta és immediata. Militants i algun col·lectiu —el de l'Horta Nord— de la UPV es neguen, d'entrada, a obrir un debat que la II Conferència havia tancat. Allí la via pactista va ser rebutjada inclús per alguns membres del Consell Polític que ara hi opten decididament.

Pepa Chesa i Josep Lluís Blasco elaboren dos documents, el primer per una via política pròpia, fins i tot

Pepa Chesa, coordinadora del document antipacte.

electoralment. —«UPV, un debat crucial»—, i el segon a favor d'arribar a un pacte electoral, amb Izquierda Unida. «Per una intervenció política, ara i ací». Els dos documents apareixen redactats de cara a una Assemblea de País, que tingué lloc el dia tretze de setembre, on s'aprova una moció de crítica al Consell Polític, per obrir el debat sense que l'organització s'hi hagués pronunciat prèviament i per la contradicció que significava «una anàlisi electoral derrotista sense posar els seus càrrecs a disposició de l'organització». Moció guanyada per 49 vots a favor i 21 en contra. S'hi aprova, també, la convocatòria d'una Conferència extraordinària, amb un ordre del dia que incloïa quatre punts comuns i un proposat únicament pel sector antipacte: la discussió i l'apro-

vació d'un pla de treball per a les eleccions autonòmiques i les municipals.

Els altres quatre punts que els dos documents acceptaven són els següents: 1. ¿Quin és el projecte de la UPV? 2. ¿Com construir el país? 3. ¿Com anar a les pròximes eleccions autonòmiques? (la qüestió clau del debat). 4. Elecció d'un nou Consell Polític.

Divendres següent, el dia 19, es reuneix el Consell Polític actual del partit, que, de fet, no accepta la moció recriminatòria i decideix de continuar fins a la Conferència Extraordinària. Tretze vots, a favor de les tesis de Vicent Álvarez —continuar fins a la Conferència—, nou que secunden les tesis de Vicent Pitarch —dimissió immediata— i una abstenció decideixen la qüestió.

Josep Lluís Blasco, l'altre model.

Ja en la recta de cara a la Conferència, una altra vegada Pepa Chesa i Josep Lluís Blasco redacten dos nous documents que plantegen l'estratègia global de cada opció. Així mateix, el sector contrari al pacte redacta un ampli informe responent al cinquè punt aprovat per l'Assemblea de País. Un dossier que inclou un pla de treball amb una cronologia de cara a plantejar la campanya electoral i presentar cent trenta llistes municipals, que poden possibilitar els cent col·lectius que actualment formen la UPV.

«Construir la Unitat», construir el País Valencià», la ponència coordinada per Pepa Chesa, després d'algunes pàgines introductòries sobre el projecte polític que ha de seguir la UPV, remarca: «El vot de censura en l'Assemblea de País no va ser només perquè el Consell Polític havia reobert un debat ja tancat. Era, també, perquè aquesta iniciativa del Consell anava dirigida, explícitament i exclusivament, al pacte electoral amb el PC... Només tenia sentit «obrir el debat» si l'objectiu era revocar aquelles decisions...»

I continua: «Si UPV és l'espai polític del nacionalisme. Si UPV existeix per a construir el nacionalisme polític del País Valencià. Si UPV és, ara com ara, l'únic partit nacionalista. Si per poder seguir construint el nostre país és imprescindible la presència inde-

pendent, diferenciada, del nacionalisme polític. Si el nacionalisme polític no és subordinable com un simple component més de la definició ideològica d'una alternativa, i encara menys quan aquesta alternativa és hegemònitzada per partits espanyols. Si UPV defensa un programa antinuclear i de democràcia de base... és d'una lògica aclaparadora que nosaltres estiguem contra qualsevol classe de pacte amb IU, amb una força política que, vista des dels nostres pressupòsits, és espanyola i paleoesquerrana».

Tot això, acompanyat d'una exigència ineludible. «UPV, tot el moviment nacionalista valencià, ha de multiplicar els esforços per tal d'articular una societat civil valencianitzada, democràtica, generadora de valors solidaris, sustentada per una cultura cívica crítica, laica, tolerant. L'hegemonia ideològica, la formació d'una voluntat col·lectiva nacional, és en la societat civil on cal guanyar-la».

De l'altra banda, el document coordinat per Josep Lluís Blasco, amb el mateix títol que el que va presentar a l'assemblea de País i un contingut semblant, afirma: «Això fa, també, que UPV no pretenga dirigir ni substituir la societat, sinó inserir-s'hi, prendre part en les seues lluites, contribuir a dinamitzar-les i dotar-les d'una perspectiva d'actuació política. En

aquest sentit, UPV no pretén «ser» el pacifisme o l'ecologisme valencià, no pretén «ser» el nacionalisme, sinó una condensació política concreta d'aquests moviments. En definitiva, l'objectiu d'UPV no és ser l'única esquerra del País Valencià, com tampoc no ho és ser l'únic nacionalisme ni tot el nacionalisme del País Valencià».

Més avant, assenyala: «La veritat és que UPV no és assimilable per cap força de caràcter centralista... Precisament, la capacitat per a establir acords o aliances, activitats conjuntes, col·laboracions i compromisos pràctics amb altres forces és un important factor per no deixar-se assimilar... No ens hem de preguntar quina és la UPV que volem, sinó quina haurà de ser la UPV que convé al País Valencià en aquestes circumstàncies concretes. ¿Minoria parlamentària, amb l'ajut electoral d'altres forces d'obediència estatal, o grup extraparlamentari?»

Matís contestat pel document de Pepa Chesa, que argüeix: «Un objectiu —una estratègia, res de 'táctica'— és voler construir un espai nacionalista autònom que faça possible la vertebració econacionalista del País Valencià, i una altra, força distinta, és voler construir el País Valencià prèvia recomposició de l'esquerra valenciana. Aquest és l'eix de la polèmica i no el debat estricte pacte o no pacte, i encara menys allò que si arribem, o no, al 5 per cent».

Segons el document de Josep Lluís Blasco, «les dimensions i la força dels sectors nacionalistes disposats a donar suport a un projecte polític no tenen la potència suficient per convertir UPV en una opció política «normalitzada». Ni en un sentit electoral (UPV no ha demostrat una capacitat raonable de superar l'antidemocràtic nivell del 5 per cent i poder obtenir representació parlamentària), ni en un sentit de presència real (a UPV se li re-trau, amb certa raó, que la seua definició ecopacifista no s'ha plasmat en una presència considerable dins el moviment pacifista ni dins el moviment ecologista)».

Potser ací rau la clau del debat final, en les possibilitats, en la previsible projecció del treball que UPV pot dinamitzar en la societat valenciana. ¿Qüestió de presses per canviar realitats o qüestió de treballar-les sense oblidar, tampoc, l'esforç electoral? Les incògnites començaran a obrir-se el dia 9. El principi. Més enllà d'un debat sobre possibilitats parlamentàries, hi ha perfilats dos projectes polítics distints. □